

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Neocenitelné dědictví naděje

Když se rozhodujete, zda uzavřít či dodržovat smlouvu s Bohem, rozhodujete se zároveň, zda zanecháte dědictví naděje těm, kteří možná budou následovat váš příklad.

Drazí bratři a sestry, některé z vás na toto shromáždění pozvali misionáři Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů. Tito misionáři už vás možná vyzvali, abyste se rozhodli uzavřít smlouvu s Bohem prostřednictvím křtu.

Další z vás naslouchají díky tomu, že jste přijali pozvání rodiče, manželky, nebo možná dítěte, jehož se vám od nich dostalo v naději, že se rozhodnete znovu se v životě soustředit na smlouvy, které jste již s Bohem uzavřeli. Někteří z vás, kteří nasloucháte, jste se již rozhodli, že budete znovu následovat Spasitele, a dnes pocítujete radost z Jeho přijetí.

Ať jste kdokoli a ať jste kdekoli, držíte v rukou štěstí více lidí, než si teď dokážete představit. Každý den a každou hodinu se můžete rozhodnout, že uzavřete smlouvu s Bohem nebo ji budete dodržovat.

Ať se na cestě k tomu, abyste mohli zdědit dar věčného života, nacházíte kdekoli, máte příležitost ukázat mnoha lidem, jak dosáhnout ještě většího štěstí. Když se rozhodujete, zda uzavřít či dodržovat smlouvu s Bohem, rozhodujete se zároveň, zda zanecháte

dědictví naděje těm, kteří možná budou následovat váš příklad.

Vy i já jsme byli požehnáni příslibem takového dědictví. Za své štěstí v životě vděčím velkou měrou muži, s nímž jsem se ve smrtelnosti nikdy nesetkal. Byl to sirotek, který se pak stal jedním z mých pradědečků. Zanechal mi neocenitelné dědictví naděje. Dovolte mi říci vám něco o roli, kterou při vytváření tohoto dědictví sehrál.

Jmenoval se Heinrich Eyring. Narodil se do velmi bohaté rodiny. Jeho otec měl velké panství v Coburgu, který leží na území dnešního Německa. Jeho matka byla vikomtka Charlotte von Blomberg. Její otec byl správcem pozemků pruského krále.

Heinrich byl prvním synem Charlotty a Edwarda. Charlotte zemřela ve věku 31 let, po porodu svého třetího dítěte. Edward zemřel brzy poté; ještě předtím přišel v důsledku špatné investice o všechnen svůj majetek a bohatství. Bylo mu pouhých 40 let. Zanechal po sobě tři osiřelé děti.

Heinrich, můj pradědeček, přišel o oba rodiče a o velké světské dědictví. Byl na mizině. Ve svém životopise napsal, že měl pocit, že jeho

největší naděje spočívala v odjezdu do Ameriky. Přestože neměl v Americe ani rodinu, ani přátele, představovala pro něj naděje. Nejprve odjel do New Yorku. Později se odstěhoval do St. Louis v Missouri.

Jeden z jeho spolupracovníků v St. Louis byl Svatý posledních dnů. Od něj dostal výtisk brožurky, kterou napsal starší Parley P. Pratt. Přečetl si ji a pak si prostudoval úplně všechno, co se mu podařilo o Svatých posledních dnů sehnat. Modlil se, aby zjistil, zda opravdu existují andělé, kteří se zjevují lidem, zda existuje žijící prorok a zda nalezl opravdové a zjevené náboženství.

Po dvou měsících důkladného studia a modliteb se Heinrichovi zdál sen, v němž mu bylo řečeno, aby se dal pokřtít. Obřad měl vykonat muž, na jehož jméno a kněžství si uchovávám posvátnou vzpomínku – starší William Brown. Heinrich byl pokřtěn v tůňce naplněné dešťovou vodou 11. března 1855 o půl osmé ráno.

Jsem přesvědčen o tom, že Heinrich Eyring věděl, že to, čemu vás dnes učím, je pravda. Věděl, že štěstí věčného života přichází skrze rodinná pouta, která přetrvávají na věky. Přestože nalezl Pánův plán štěstí teprve nedávno, věděl, že jeho naděje na věčnou radost závisí na tom, zda se druzí svobodně rozhodnou následovat jeho příklad. Jeho naděje na věčné štěstí závisela na lidech, kteří se ještě nenarodili.

Jako součást rodinného dědictví naděje zanechal svým potomkům životopis.

Z tohoto životopisu pocítuji lásku, kterou choval k těm z nás, kteří ho měli následovat. Z jeho slov pocítuji naději, že se ho jeho potomci rozhodnou následovat na cestě zpět k našemu nebeskému domovu. Věděl, že nepůjde o jedno velké rozhodnutí, ale

co udělal, či jeho potomků. Uvádím je proto, abych mu vzdal hold za onen příklad víry a naděje, kterou choval v srdci.

Přijímal tato povolání, protože věřil tomu, že se vzkříšený Kristus a náš Nebeský Otec zjevili Josephu Smithovi v lesíku ve státě New York. Přijímal je, protože věřil tomu, že v Pánově Církvi byly znovuzřízeny klíče kněžství, jejichž mocí lze zpečetit rodiny na věky, pokud mají ony rodiny dostatek víry k tomu, aby dodržovaly své smlouvy.

Tak jako Heinrich Eyring, můj předek, můžete být i vy ve své rodině těmi prvními, kteří budou před ostatními kráčet po cestě posvátných smluv, uzavřených a dodržovaných s pílí a vírou. Každá smlouva s sebou přináší povinnosti a zaslíbení. Stejně jako pro Heinricha jsou i pro každého z nás tyto povinnosti někdy jednoduché, ale často i složité. Pamatujte však, že tyto povinnosti musí být někdy těžké, neboť jejich účelem je přimět nás kráčet dál po cestě vedoucí k věčnému životu v rodinách s Nebeským Otcem a Jeho Milovaným Synem, Ježíšem Kristem.

Určitě znáte slova z knihy Abrahamovy:

„A stál mezi nimi jeden, jenž byl jako Bůh, a řekl těm, kteří byli s ním: Půjdeme dolů, neboť je tam prostor, a vezmeme z těchto látek a učiníme zemi, na níž tito budou moci přebývat;

A budeme je tím zkoušeti, abychom viděli, budou-li činiti všechny věci, jež jim Pán, jejich Bůh, přikáže;

A těm, kteří zachovají svůj první stav, bude přidáno; a ti, kteří svůj první stav nezachovají, nebudou mít slávu ve stejném království s těmi, kteří svůj první stav zachovají; a ti, kteří zachovají svůj druhý stav, budou mít slávu přidanou na hlavu svou na věky věků.“²

o spoustu rozhodnutí malých. Cituji z jeho životopisu:

„Od okamžiku, kdy jsem poprvé uslyšel mluvit staršího Andrusa ..., chodím na shromáždění Svatých posledních dnů; zmeškal jsem ho opravdu málokdy, protože mám za to, že chodit na shromáždění je zároveň má povinnost.

Uvádím to ve svých vzpomínkách, aby si mohly ze mě mé děti vzít příklad a nikdy nezanedbávaly tuto důležitou povinnost [shromážděvat se] se Svatými.“¹

Heinrich věděl, že na shromáždění svátosti můžeme obnovovat svůj slib, že budeme vždy pamatovat na Spasitele, abychom mohli mít Jeho Ducha, aby byl s námi.

Byl to právě tento Duch, co ho posilovalo během misie, na níž byl povolán jen pár měsíců poté, co přijal

smlouvu křtu. Zanechal nám jako dědictví svůj příklad, když po šest let věrně setrval na misií v oblasti, které se tehdy říkalo Indiánská teritoria. Aby se mohl nechat z misie uvolnit, šel pěšky nebo jel na voze z Oklahomy do Salt Lake City, což je zhruba 1 770 kilometrů.

Brzy poté byl povolán prorokem Božím, aby se přestěhoval do jižního Utahu. Odtud byl povolán, aby sloužil na další misií ve svém rodném Německu. Pak přijal výzvu apoštola Pána Ježíše Krista, aby pomohl založit osadu Svatých posledních dnů v severním Mexiku. Odtamtud byl povolán do Mexico City jako misionář na plný úvazek. Tato povolání se ctí naplnil. Je pohřben na malém hřbitově v Colonii Juárez v mexické provincii Chihuahua.

Tato fakta neuvádím proto, abych vyzdvihl důležitost jeho osoby, toho,

To, zda zachováme svůj druhý stav, záleží na tom, zda budeme uzavírat smlouvy s Bohem a věrně plnit povinnosti, jež z nich vyplývají. K dodržování posvátných smluv po celý život je zapotřebí víry v Ježíše Krista jako našeho Spasitele.

V důsledku Pádu Adama a Evy jsou naším všeobecným dědictvím pokušení, zkoušky a smrt. Náš milující Nebeský Otec nám však dal dar v podobě svého Milovaného Syna, Ježíše Krista, aby byl naším Spasitelem. Tento veliký dar a požehnání Usmíření Ježíše Krista nám přinášejí univerzální dědictví – zaslíbení, že všichni, kdo se narodí na tento svět, budou vzkříšeni a budou moci žít na věky.

Toho největšího ze všech požehnaní Božích – věčného života – dosáhneme jedině tehdy, když uzavřeme smlouvy, jež nabízí pravá Církev Ježíše Krista skrze Jeho oprávněné služebníky. Kvůli Pádu všichni potřebujeme očistné účinky křtu a vkládání rukou k přijetí daru Ducha Svatého. Tyto obřady musí být vykonány těmi, kteří mají příslušnou kněžskou pravomoc. Poté budeme s pomocí Světla Kristova

a Ducha Svatého moci dodržovat všechny smlouvy s Bohem, zvláště ty, které jsou dostupné v Jeho chrámech. Jen tímto způsobem a s touto pomocí může člověk vznést nárok na své právoplatné dědictví jakožto dítě Boží, jež je součástí věčné rodiny.

Některým z těch, kteří mě nyní poslouchají, to může připadat jako téměř nesplnitelný sen.

Vidáte, jak se věrní rodiče rmoutí nad dětmi, které odmítají uzavřít smlouvy s Bohem nebo se rozhodují je porušovat. Ale tito rodiče mohou čerpat útěchu a naději ze zkušeností dalších rodičů.

Syn Almy a synové krále Mosiáše našli cestu zpět z urputné vzpoury proti smlouvám a příkázáním Božím. Alma mladší byl svědkem toho, jak se jeho syn Korianton odvrátil od závažného hříchu k věrné službě. Kniha Mormonova rovněž zaznamenává zázrak, kdy se Lamanité vzdali tradiční nenávisti vůči spravedlivosti a naopak uzavřeli smlouvu, že za udržení míru dají i život.

Mladému Almovi a synům Mosiášovým byl seslán anděl. Stalo se tak díky

víře a modlitbám jejich otců a Božího lidu. Z těchto příkladů toho, jak moc Usmíření působí v srdci lidí, můžete čerpat odvahu a útěchu.

Zatímco se snažíme pomáhat těm, které máme rádi, přijmout jejich věčné dědictví, dává nám Pán zdroj veškeré naděje. Dává nám zaslíbení, zatímco se snažíme k Němu přivádět lidi i přesto, že se zdráhají uposlechnout Jeho výzvu, aby k Němu přišli. Jejich vzdor Ho rmoutí, ale ve svém úsilí neustává, a my bychom také neměli. Dává nám svou vytrvalou láskou dokonalý příklad: „A opět, jak často bych vás shromažďoval, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla svá, ano, ó vy lidé z domu Izraele, kteří jste padli; ano, ó vy lidé z domu Izraele, vy, kteří žijete v Jeruzalémě, jakož i vy, kteří jste padli; ano, jak často bych vás shromažďoval, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá, a vy jste nechtěli.“⁴³

Můžeme se spolehnout na neutuchající touhu Spasitele přivést všechny duchovní děti Nebeského Otce s sebou zpět domů. Tuto touhu sdílí každý věrný rodič, prarodič a prararodič. Nebeský Otec a Spasitel jsou dokonalým příkladem toho, co můžeme a musíme udělat. Nikdy nikomu spravedlivost nevnučují, protože ke spravedlivosti je třeba se rozhodnout. Umožňují nám rozeznávat spravedlivost a dávají nám najevo, že ovoce, jež přináší, je lahodné.

Každý člověk narozený na tento svět získává světlo Kristovo, jež nám pomáhá vidět a pociťovat to, co je správné a co je špatné. Bůh posílá smrtelné služebníky, kteří nám skrze Ducha Svatého mohou pomáhat rozpoznat, co by chtěl, abychom dělali, a co naopak zapovídá. Bůh působuje, že rozhodovat se správně je žádoucí, tím, že nás nechává pociťovat důsledky našich rozhodnutí.

Rozhodujeme-li se správně, dosáhneme nakonec štěstí. Rozhodujeme-li se pro zlo, pocítíme nakonec zármutek a lítost. Tyto důsledky se zcela jistě dostaví. Často však z nějakého důvodu se zpožděním. Kdyby pozhennání přicházela okamžitě, správná rozhodnutí by nebudovala víru. A protože i zármutek se někdy dostavuje s velkým zpožděním, je zapotřebí víry, abychom pocítili potřebu usilovat o odpuštění hříchu dříve než až tehdy, kdy pocítíme jeho žalostné a bolestivé následky.

Otec Lehi se rmoutil nad rozhodnutími, která učinili někteří z jeho synů se svými rodinami. Byl to veliký a dobrý muž – prorok Boží. Často jim svědčil o našem Spasiteli, Ježíši Kristu. Byl příkladem poslušnosti a služby, když ho Pán povolal, aby opustil všechnen svůj světský majetek, a zachránil tak svou rodinu před zkázou. Na samém sklonku života stále vydával svým dětem svědectví. Tak jako Spasitel – a navzdory tomu, že měl moc rozpoznávat, co měly v srdci, a moc vidět jak chmurnou, tak nádhernou budoucnost – vztahoval i Lehi neustále ruce ke své rodině, aby ji vedl ke spasení.

Dnes se prostřednictvím milionů potomků otce Lehiho naplňuje naděje, kterou v ně vkládal.

Co můžeme vy i já udělat pro to, abychom se poučili z Lehiova příkladu? Můžeme se z něj poučit tím, že budeme s modlitbou studovat písmo a budeme všímaví.

Navrhuji, abyste při snaze předat své rodině dědictví naděje brali v úvahu jak krátkodobé, tak dlouhodobé vyhlídky. V krátkodobém horizontu vyvstanou problémy a Satan bude zužit. A na některé věci je třeba trpělivě čekat, s vírou a s vědomím toho, že Pán jedná ve svém vlastním čase a svým vlastním způsobem.

Jsou věci, které můžete dělat brzy, dokud jsou ti, které máte rádi, mladí. Pamatujte na to, že každodenní rodinná modlitba, rodinné studium písem a vydávání svědectví na shromáždění svátosti jsou jednodušší a efektivnější, dokud jsou děti ještě malé. Malé děti jsou často vůči Duchu vnímavější, než si uvědomujeme.

Až budou starší, budou si pamatovat náboženské písně, jež s vámi zpívaly. A ještě lépe než hudbu si budou pamatovat slova z písem a svědectví. Duch Svätý jim může pomoci vybavit si cokoli, ale slova z písem a písní zůstanou v paměti nejdéle. Ony vzpomínky budou silou, která je možná v případě, že na nějaký čas, třeba i na několik let, zbloudí z oné cesty k věčnému životu, na ni vrátí zpět.

Dlouhodobého hlediska bude zapotřebí tehdy, když ti, které máme rádi, pocítí, jak je k sobě přitahuje svět, a bude se zdát, že mračna pochýbností zdolávají jejich víru. Máme víru, naději a pravou lásku, aby nás vedly a aby je posilovaly.

Jsem toho svědkem jako rádce dvou žijících proroků. Jsou to muži s jedinečnou osobností. Přesto se zdá, že sdílejí neustálý optimismus. Když někdo vzbudí kolem něčeho v Církvi rozruch, jejich nejčastější odpovědí jsou slova: „To bude dobré.“ Obvykle toho vědí o daném problému

více než lidé, kteří onen rozruch způsobili.

Rovněž znají způsoby Páně, a tak jsou vždy plni naděje ohledně Jeho království. Vědí, že On je v jeho čele. Je všemocný a záleží Mu na nás. Pokud Ho necháte, aby vedl vaši rodinu, dopadne vše dobře.

Někteří z potomků Heinricha Eyringa zbloudili. Ale mnohá z jeho pra-pravnoučat chodí v šest hodin ráno do chrámu Božího, aby vykonávala obřady za své předky, s nimiž se nikdy nesetkala. Chodí tam kvůli dědictví naděje, jež jim zanechal. Zanechal po sobě dědictví, na něž vznášejí nárok mnozí z jeho potomků.

Po všem, co můžeme ve víře učinit, naplní Pán naši naději na to, že se naší rodině dostane pozhennání větších, než si dovedeme představit. Chce pro nás i pro ně, jakožto pro své děti, to nejlepší.

Všichni jsme děti žijícího Boha. Ježíš Nazaretský je Jeho Milovaný Syn a náš vzkříšený Spasitel. Toto je Jeho Církev. Jsou v ní klíče kněžství, díky nimž mohou být rodiny spolu na věky. Toto je neocenitelné dědictví naděje. Svědčím o tom, že to je pravda, ve jménu Pána Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz Henry Eyring reminiscences, 1896, strojopis, Knihovna církevní historie, 16–21.
2. Abraham 3:24–26.
3. 3. Nefti 10:5.